

mig stiller Spørgsmaalet sig 'nu saaledes, at jeg troer, at Rigsdagen ikke bør foretage andre end de Forandringer, som maae ansees nødvendige. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at den meget ærede Krigsminister har — hvis jeg ikke misforstod ham — udtrykt sig, som om Rigsdagen havde opgivet sin Ret til at have Stemme med Hensyn til Beskaffningen. Saaledes opfattede idetmindste jeg de Ord, der faldt fra ham; men det maa jo vistnok være en Misforstaaelse fra den meget ærede Ministers Side af, hvad Forslaget, som det nu foreligger, gaaer ud paa. Der er nemlig udtrykkelig sagt i § 2, at Beskaffning af faste Eiendomme, Formue, Indtægt og Næring er Noget, der skal henhøre til Kongerigets særlige Anliggender, ligesom ogsaa Sager, der vedkomme stemplet Papir. Her er der altsaa en meget vigtig Gjenstand for Beskaffningen, som er henført til de særlige Sager, og, saavidt jeg veed, er det ogsaa kun den Deel af Beskaffningen, som indflyder hovedsagelig igjennem Toldvæsenet, som er kommen over paa Fællesforsatningen. Men deraf, at Rigsdagen har indvilget i, at dens Beskaffningsret er bleven indskrænket i et enkelt Punct, deraf forekommer det mig dog ikke, at man kan slutte, at Rigsdagen skulde ville gaae ind paa en endnu større Indskrænkning deri, eller at Rigsdagen vilde finde en endnu større Indskrænkning i sin Beskaffningsret rigtig. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at Udskrivningen af Mandskab er en Stat, det er en virkelig Beskaffning, og det er maastee den største Byrde, den største Skat, som er lagt paa Landet. Jeg gaaer naturligviis ikke her ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt denne Stat er hensigtsmæssig eller ikke; men jeg gjør kun opmærksom paa, hvorledes Sagen efter min Anskuelse bør betragtes. Naar det altsaa er en Deel af Rigsdagens Beskaffningsret, at udskrive Mandskab, saa vil jeg dog spørge, om der, naar det ikke er aldeles nødvendigt for Gjennemførelsen af Fællesforsatningen, skulde være nogen Anledning for den danske Rigsdag til at opgive sin Ret til en saa vigtig Deel af Lovgivningen. Jeg for min Deel formaaer ikke at indsee, hvorfor Rigsdagen skulde opgive denne Deel af sin Beskaffningsret. Jeg

skal ikke opholde Thinget med at gjentage de Betragtninger, som allerede ere fremsatte med Hensyn til Rigsdagens eller det ærede Landstings Stilling til hele Lovforslaget. Det forekommer mig ogsaa, at det vilde være høist betænkeligt, dersom man nu paa dette Stadium af Sagen atter vilde vedtage en Bestemmelse, hvorved Sagen vilde blive sendt tilbage til den anden Deel af Rigsdagen, idet jeg dog herved udtrykkelig forbeholder mig at afgive min Stemme enten for eller imod hele Forslaget, naar det engang foreligger til 3die Behandling her i Salen.

Maadvig: I Forbindelse med og fordi jeg vil stemme mod det ene Endringsforslag, som vi siden komme til at behandle, vil jeg stemme for dette, og jeg skal til Forklaring heraf tillade mig et Par Ord. Forinden jeg taler om min Hovedgrund hertil, skal jeg imidlertid tillade mig at sige et Par Ord om nogle Uttringer, der ganske nyligt ere komne deels fra den ærede Krigsminister, deels fra den ærede Taler, der sidst havde Ordet. Jeg troer, at, hvad den ærede Krigsminister sagde om, at Rigsdagen havde opgivet sin Skattebevillingsret, forsaavidt der taltes om, hvad der ved Antagelsen af disse Grundlovsbestemmelser vil være bestemt, er rigtigst i det Væsentlige. Naar disse Grundlovsbestemmelser vedtages, vil Bestemmelsen af de allerbetydeligste Statsudgifter blive henlagt til Fællesforsatningen og den Repræsentation, som jeg antager der vil følge med Fællesforsatningen; der vil for Kongerigets specielle Repræsentation for disse vigtigste og største Beløbs Bedkommende kun blive tilbage, at reparere den Sum, hvis Udredelse er fastsat af Fællesforsamlingen. Forsaavidt man altsaa vil betragte Udskrivningen af Soldater som en Beskaffning, ligger det da ogsaa i det Forslag, der er forelagt til Forandring i Grundloven, at den Repræsentation, der skal gives for hele Monarchiet, vil have at bevilge det Antal af Soldater, der skal udskrives, og den enkelte Forsamling for Kongeriget vil, om den ogsaa beholder Udskrivningsvæsenet, dog maatte tilveiebringe efter de Former, som den vedtager, det Antal af Mandskab, som der eengang paa et andet Sted er bestemt at skulle stilles. Altsaa, det Væsentligste kommer hen til Fælles-